

Sygn. akt IV CSK 387/13

POSTANOWIENIE

Dnia 17 grudnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z wniosku R. M.
przy uczestnictwie M. W., T. W., E. G. (W.), J. K., M. K. i P. K.
o zniesienie współwłasności nieruchomości,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 17 grudnia 2013 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w T.
z dnia 31 stycznia 2013 r., sygn. akt VIII Ca [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od wnioskodawcy na rzecz uczestników J. K. i P. K. kwotę 1200 (jeden tysiąc dwieście) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ k.p.c. wskazując na cechy konstrukcyjne skargi i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia (art. 398⁴ § 2 k.p.c.).

Sąd Najwyższy ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, a cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W wypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w punkcie pierwszym tego artykułu należy sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01 OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, niepubl.).

Zarówno sformułowane zagadnienie prawne sprowadzające się do odpowiedzi na pytanie, czy sąd w postępowaniu o zniesienie współwłasności ma obowiązek ustalenia z urzędu o ile wzrosła wartość nieruchomości wspólnej w wypadku dokonania przez współwłaścicieli nakładów na części nieruchomości objętej podziałem *quoad usum*, jak i argumentacja wnioskodawcy powołana w uzasadnieniu wniosku nie prowadzi do stwierdzenia, że wystąpiła omawiana przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Za ustalone należy uznać stanowisko orzecznictwa, że w toku postępowania o zniesienie współwłasności sąd uwzględnia ewentualne różnice powstałe w wartości całej rzeczy w związku z dokonanymi przez współwłaścicieli nakładami, zwiększającymi wartość całej rzeczy (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 8 stycznia 1980 r., III CZP 80/79, postanowienie z dnia 19 października 2012 r., V CSK 526/11, nie publ.). Utrwalone jest także stanowisko, że art. 232 zd. 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. ma zastosowanie również w postępowaniu nieprocesowym z uwzględnieniem

ograniczeń przewidzianych przez przepisy regulujące to postępowanie, a zatem zasada kontryktoryjności ma zastosowanie również w sprawach działowych w wypadku, gdy uczestnicy są w różnym stopniu zainteresowani wynikiem postępowania lub gdy ich interesy są różne. Taka sytuacja zwłaszcza zachodzi, gdy w sprawie o zniesienie współwłasności uczestnicy domagają się rozliczenia pożytków z rzeczy wspólnej, lub nakładów na nią poniesionych, a zatem roszczeń co do zasady podlegających rozpoznaniu w drodze procesowej, a rozpoznawanych w postępowaniu o zniesienie współwłasności jedynie z uwagi na unormowanie art. 618 § 3 k.p.c. (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 21 kwietnia 2004 r., III CK 420/02, z dnia 11 maja 2005 r., II CK 548/04, z dnia 23 sierpnia 2012, II CK 5/12). Przedstawione zagadnienie prawne nie jest zatem ani zagadnieniem nowym ani istotnym a nadto wskazać również należy, iż nie może być skuteczna argumentacja oparta na założeniu niedopuszczalnego, z punktu widzenia art. 398³ § 3 k.p.c., odmiennego założenia w zakresie ustalenia faktycznego co do faktu dokonania nakładów koniecznych.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.), o kosztach rozstrzygając zgodnie z art. 520 § 2 k.p.c. oraz § 6 pkt 5 oraz § 12 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t. j. Dz. U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.).

aw

jw